

afstedkomme Uretfærdigheder, maa de efter min Formening være ret høje, og hvis vi havde foreslaaet saadanne Takster, som efter min Formening vilde være nødvendige, frygter jeg for, at vi havde stillet saa store Fordringer, at det høje Ting vilde have sagt: Nej, det kunde vi ikke have noget med at gøre, det er alt for meget. Vi have allerede fra flere Sider hørt dette Forslag betegnet som for dyrt og som Følge deraf vanskeligt at gennemføre. Hvis man kom med langt større Fordringer, vilde man selvfølgelig med mere Grund kunne sige, at Forslaget er for dyrt til, at det kan gennemføres. Derfor have vi holdt os til dette Grundlag. Ja, det er ikke, fordi vi ere imod de faste Takster, dem vilde vi meget gerne have, naar vi blot kunne faa dem saaledes, at de i Virkeligheden betrygge de gamle. Jeg har gennemset mange forskellige Forslag til faste Takster, men jeg har endnu ikke set Takster, som i Virkeligheden have tilfredsstillet mig. I det Forslag, som blev fremsat her i 1890—91 af de daværende Medlemmer af dette Ting, Berg og Hørup, vare de faste Takster satte saaledes, at Mænd i Kjøbenhavn skulde have 200 Kr. aarlig, Kvinder 150 Kr. og Familier 300 Kr.; i Købstæderne og paa Landet skulde de have noget mindre. Jeg antager det imidlertid for givet, at en Familie kan ikke leve af 300 Kr., en Kvinde af 150 Kr. eller en Mand af 200 Kr. Ere de vedkommende saaledes stillede, at de ere ganske ude af Stand til selv at bidrage noget, vilde disse Summer altsaa være for lave, og mange af disse Folk vilde komme til at lide Nød, naaget de faa disse Beløb. Det ærede Medlem for Fakse (A. Jensen) omtalte særlig det Forslag, som han selv i sin Tid havde forelagt her i Tinget, og nævnedes de Takster, som stod deri. Jeg kan imidlertid ikke erkende, at disse Takster ere faste. Det ærede Medlems Forslag gik jo ud paa, at der skulde ydes en Understøttelse af 300 Kr. til Mand og Hustru, 200 Kr. til Mænd og 150 Kr. til Kvinder ude paa Landet og 50 Kr. mere i Byen. Men saa indeholdt Forslaget den Bestemmelse, at Indtægter, som de vedkommende havde ad anden Vej, skulde fradrages. Hvis vi nu tænke os, at en Familieforsørger til Eksempel havde en aarlig Indtægt af 250 Kr., vilde han efter dette Forslag ikke kunne opnaa mere end 50 Kr. Mere faste vare Taksterne altsaa ikke, end at de for saadanne Mænds Vedkommende kunde gaa ned til 50 Kr., ja endog lavere. Begrebet „faste Takster“ kan jeg ikke

finde i disse Bestemmelser. Ogsaa fra anden Side er der foreslaaet faste Takster. Jeg skal saaledes nævne, at en Embedsmand under Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, Justitsraad Ræder, i en udførlig Afhandling om Alderdomsforsørgelse har foreslaaet visse Takster, som han ansaa for de rette. Det var saaledes, at man f. Eks. til enlige Personer paa 60 Aar skulde yde 4 Kr. om Maaneden, altsaa 48 Kr. om Aaret, og saa skulde Understøttelsen stige efter en vis Skala, ved det 65de Aar f. Eks. til 8 Kr. om Maaneden, altsaa 96 Kr. osv. Disse Takster maa jeg under alle Omstændigheder anse for meget for lave og navnlig, hvis vedkommende er over 60 Aars Alderen. Det er jo desuden noget, enhver ved, at inden for samme Aldersklasse ere ikke alle lige raske, lige stærke og lige godt i Stand til at skaffe sig Udkommet. Af de 60aarige vil der være Folk, der ere meget svage, og som ville behøve langt højere Understøttelser. Selv om man vilde mene, at de foreslaaede Understøttelser vilde være tilstrækkelige for dem, der havde en betydelig Del af deres Arbejdsevne tilbage, er der jo det ikke ringe Antal, der har meget faa Kræfter tilbage, og mange have slet ingen Arbejdsevne, og for disse to Klasser vilde de nævnte Takster da være aldeles utilstrækkelige. Efter Justitsraad Ræders Bog vil en Familie, naar Manden er 65 Aar og Konen 60, faa 144 Kr. om Aaret. Det er en Understøttelse, der maaske overstiger, hvad mange faa i en lignende Alder under de nuværende Forhold, men ser man hen til, at et Ægtepar i den Alder maaske slet ikke er i Stand til at skaffe sig noget selv, vilde en saadan Ydelse dog være alt for ringe.

Endelig vil jeg omtale et Forslag, som i de allerseneste Dage er kommet frem, stillet af Fattigspektør Lehmeier i Randers. Han kritiserer først den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov, og jeg maa sige, at den Kritik, han fælder, falder i væsentlige Punkter sammen med den Kritik, vi fra vort Standpunkt have underkastet den. Han henviser til en Betænkning, som er bleven afgiven af Randers Kommunalbestyrelse i 1895 til Købstadforeningen, hvori der udtales, at modtagen Fattighjælp ikke skal være til Hinder for Ydelse af Alderdomsunderstøttelse, naar Fattighjælpen enten er betalt eller i Overensstemmelse med Fattiglovens § 33 er eftergivet, og der er hengaaet et Tidsrum af 5 Aar efter Modtagelsen af den sidste Fattighjælp. Det falder i det væsentlige